

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. 02/2006

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са објављивања пресуде од 23.04.2009. године

ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ, Веће за ратне злочине, у саставу од судија Винке Бераха-Никићевић, председника већа, Веска Крстајића и Снежане Николић-Гаротић чланова већа, након већања и гласања на дан 10.04.2009. године донело је, а дана 23.04.2009. године председник већа јавно објављује

У ИМЕ НАРОДА

ПРЕСУДУ

I

**Оптужени: 1.РЕПАНОВИЋ РАДОЈКО,
2.ЧУКАРИЋ СЛАЂАН
3.НИШАВИЋ МИЛОРАД
4.ПЕТКОВИЋ МИРОСЛАВ**

сви са личним подацима као у списима предмета,

КРИВИ СУ

Што су:

дана 26. марта 1999. године почев од 12 часова у Сувој Реци, Аутономне Покрајине Косово и Метохија за време оружаног сукоба између војних снага Савезне Републике Југославије, Војске Југославије и полицијских снага Републике Србије са једне стране и припадника наоружане војне формације «Ослободилачке војске Косова» (ОВК, УЧК) са друге стране, те истовремено између оружаних снага СРЈ и Коалиције НАТО пакта,

кршећи правила Међународног права за време оружаног сукоба садржана у одредбама члана 3 став 1 тачка 1 А и Д Четврте конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године, члана 51, 75, 76 и 77 Допунског протокола I о заштити жртава међународних оружаних сукоба, те члана 4 и члана 13

Допунског протокола II о заштити жртава немеђународних сукоба и то:

А.Опт.РЕПАНОВИЋ РАДОЈКО
- у својству командира ОУП-а Сува Река-

користећи ситуацију борбених активности припадника 37. одреда ПЈП и Пете борбене групе 549. моторизоване бригаде Војске СРЈ, у реону села Раштане-Студенчане, против припадника ОВК,

одредио групу сачињену од 10-так припадника активног и резервног састав ОУП-а Сува Река, у којој су се налазили опт. Чукарић Слађан, опт.Петковић Мирослав и сада пок. Тановић Радован и друга НН лица, наредио им да крену у напад и убијање албанских цивила у делу града поред Раштанског пута, беришанско насеље, где су се налазиле куће у којима су живеле породице Бериша и друге албанске породице, а потом одредио другу групу припадника полиције ОУП Сува Река којој је издао наредбу да заједно са припадницима Цивилне заштите лешеве убијених цивила утоваре у камион и одвезу са лица места.

- Б. Опт.ЧУКАРИЋ СЛАЂАН**
- у својству активног полицајца ОУП-а Сува Река-
Опт.ПЕТКОВИЋ МИРОСЛАВ
- у својству резервног полицајца ОУП-а Сува Река-
Опт.НИШАВИЋ МИЛОРАД
- припадник детаשמана Сува Река који је припадао Центру Призрен Ресора државне безбедности МУП РС-

и то:

1.Оптужени Чукарић Слађан, Петковић Мирослав заједно са сада пок.Тановић Радованом,

извели притвореника Ељшани Абдулаха из притворске јединице ОУП-а Сува Река, па га је опт.Чукарић Слађан одвео до куће Нецада Берише на око 100 метара удаљене и ту испред куће из аутоматске пушке испалио један пројектил у пределу груди, а када је овај пао на земљу пришао му и из непосредне близине испалио још један метак наневши му тако устрелне ране од којих је преминуо.

2.Оптужени Чукарић Слађан, Петковић Мирослав и Нишавић Милорад, заједно са сада пок.Тановић Радованом и НН лица припадници полиције,

а)опколили две куће породице Бериша, кућу Весела Берише и кућу Фаика Берише, те опт.Петковић Мирослав и два НН лица припадника полиције, насилно ушли у део куће Фаика Берише, који је припадао Фатону Бериша, и вршили претрес а потом је и запалили, док су опт.Чукарић Слађан, пок.Тановић Радован и друга НН лица припадници полиције из куће Бериша Весела извели све укућане, као и чланове породице Нецада и Фатона који су у кућу Весела Берише прешли 25. марта, раздвојили мушкарце од жена и деце, те опколили тако раздвојене групе.

б)док су за то време опт.Чукарић Слађан заједно са сада пок.Тановић Радованом и другим НН лицима, код куће Бериша Фаика лишили живота Бериша Фатона и Бериша Фатиму рафалном паљбом из својих аутоматских пушака, а НН лица из својих аутоматских оружја лишили живота Бериша Седата и Бериша Бујара у дворишту између кућа Весела и Фаика Бериша.

в)опт.Нишавић Милорад, поред куће Фаика Берише, и то у левом углу гледано са Раштанског пута, у делу куће где је живела породица Нецада Берише, из свог пиштоља испалио 3 пројектила у Бериша Нецада наневши му смртоносне повреде.

г) Када су преживели чланови породице Бериша, жене, деца и мушкарци кренули трчећи према Занатском центру, из својих аутоматских пушака опт.Чукарић Слађан, пок.Тановић Радован и Петковић Мирослав и још три НН лица, пуцају у њиховом правцу пазећи да нико из те групе не побегне, те су их тако натерали да уђу у просторије пицерије «Калабрија», при чему су тешко телесно повредили Бериша Неџмедина, кога је његова супруга Лирија, која је била у осмом месецу трудноће, вукла ка Занатском центру, који је услед задобијених повреда преминуо, а Лирија је отишла у просторије пицерије. Потом су НН лица лешеве оних који су убијени код кућа Бериша, Бериша Фатиме, Фатона, Нецада и Ељшани Абдулаха пренели до куће Фаика Бериша, која је већ горела, поред које су тела ових лица заједно са телима Седата и Бујара Бериша

изгорела, након чега су НН лица припадници полиције запалили и кућу Бериша Весела, те су обе куће у насталом пожару изгореле.

д)Оптужени Чукарић Слађан и Петковић Мирослав, након што је сада пок. Тановић Радован бацио две ручне бомбе, које су експлодирале у пицерији, у којој су се налазили преживели чланови породице Бериша, ушли у пицерију и пуцајући из аутоматских пушака лишили живота преживеле, а потом је опт.Чукарић Слађан, Бериша Јашара којег је довео Јовановић Тодор, одвео иза камиона у који су утоваривани посмртни остаци чланова породице Бериша из пицерије, и у њега испалио неколико хитаца из аутоматске пушке у пределу груди, услед чега је овај задобио смртоносне повреде, па су тако:

-лишили живота укупно 50 лица и то:

а.1)Ељшани Абдулаха

2)Бериша Јашара

б.Четрдесет осам лица (48) чланова породице Бериша и то:

Из породице Бериша (Шабана) Весела:

3) Весел – стар 61 годину, његова мајка, 4) Хатице –стара 100 година и његова супруга 5)Софије – стара 58 година, кћи 6)Фатмире – стара 22 године, синови 7)Хајдин – стар 37 година и снаја 8)Михрије – стара 26 година, и син 9)Бесим – стар 26 година, и снаја 10) Мевљуде – стара 26 година, унуци 11)Генц – стар 4 године, и 12)Гранит – стар 2 године,

Из породице Бериша (Рамадана) Весела:

супруга 13)Хава – стара 63 године, син 14) Седат – стар 45 година, и унуци 15) Дафина – стара 15 година, 16)Дрилон – стар 13 година, син 17) Бујар – стар 40 година, и снаја 18)Флорије – стара 38 година, и унуци 19)Влоријан – стар 17 година, 20)Едон – стар 12 година, 21)Дорентина – стара 4 године, син 22)Нецмедин – стар 37 година, снаја 23)Лирије – стара 24 године (у осмом месецу трудноће),

Из породице Бериша (Рамадана) Фаика:

син 24) Неџад – стар 44 године и унуци 25) Мајлинда – стара 15 година, 26) Херолинда – стара 13 година, 27) Алтин – стар 11 година и 28) Редон – стар 1 годину и снаја 29) Фатиме – стара 48 године, супруга Исмета Берише, унук 30) Фатон – стар 27 година, и његова супруга 31) Себахате – стара 25 година и њихова деца 32) Исмет – стар 2 године и 33) Ерон стар 9 месеци, као и Фатонова сестра 34) Шерине Бериша – стара 17 година

Из породице Бериша Сахита:

супруга 35) Ханумшахе – стара 75 година, син 36) Мусли – стар 59 година и снаја 37) Нефија – стара 54 године, и њихова деца – кћери 38) Зимрите – стара 30 година и 39) Виолета – стара 22 године, 40) Африм – стар 24 године, син 41) Авди – стар 46 година, и снаја 42) Фатима – стара 43 године и њихов син малолетни 43) Куштрим – стар 11 година, син 44) Хамди – стар 54 године, и супруга 45) Зелије – стара 43 године, и њихове кћери 46) Арта – стара 18 година, 47) Зана – стара 13 година, 48) Мерита – стара 10 година и 49) Ханмушахе – стара 9 година, син 50) Мират – стар 7 година.

Док су Бериша Шурета, Бериша Вјолца и Бериша Грамос који су преживели, а утоварени у камион заједно са посмртним остацима убијених, искочили из камиона који је био у кретању на путу ка Призрену и који је превозио посмртне остатке, задобили тешке телесне повреде и то:

Бериша Шурета у виду устрелине десног рамена и десне бутине, рану у стомаку од шрапнела, више устрелина удова,

Бериша Вјолца у виду бројних устрелина у пределу ногу и стомака, а њен мал.син Бериша Грамос прострелну рану у пределу левог рамена.

Након чега су:

- посмртне остатке НН лица у два наврата камионом превезли у правцу Призрена, да би потом били сахрањени у масовну гробницу на «војном стрелишту» код села Љубижде и Коруше, да би априла

месеца 1999. године, у ноћним часовима за сада НН лица – припадници полиције, као и Ђогај Али, те и други радници Комуналног предузећа «Хигијена» ову масовну гробницу грађевинским машинама откопали и посмртне остатке утоварили у два камиона, одвезли их у непознатом правцу, а након чега су тела пронађена на полигону САЈ-а у Батајници,

-а посмртне остатке Бериша Седата, Бериша Бујара, Бериша Нецада, Бериша Фатиме, Бериша Фатона, радници Цивилне заштите и Комуналног предузећа «Сува Река», сахранили на гробљу у Сувој Реци.

Чиме су:

Оптужени Репановић Радојко, Чукарић Слађан, Нишавић Милорад и Петковић Мирослав,

извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗЈ.

Па их суд применом наведеног законског прописа и чланова 5, 33, 38, 41 и 50 КЗ СРЈ

О С У Ђ У Ј Е

и то:

ОПТ.РЕПАНОВИЋ РАДОЈКА на казну затвора у трајању од 20 (двадесет) година

ОПТ.ЧУКАРИЋ СЛАЂАНА на казну затвора у трајању од 20 (двадесет) година

ОПТ.НИШАВИЋ МИЛОРАДА на казну затвора у трајању од 13 (тринаест) година

ОПТ.ПЕТКОВИЋ МИРОСЛАВА на казну затвора у трајању од 15 (петнаест) година.

У коју казну им се урачунава време проведено у притвору и то почев од 26.10.2005. године када су лишени слободе, па до правноснажности ове пресуде.

II

На основу члана 355 тачка 3 ЗКП-а

- 1.ОПТ.МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ
- 2.ОПТ.ЈОВАНОВИЋ НЕНАД
- 3.ОПТ. ПЕТКОВИЋ ЗОРАН

сви са личним подацима као у списима предмета,

ОСЛОБАЂАЈУ СЕ ОД ОПТУЖБИ

да су:

кршећи правила Међународног права за време оружаног сукоба садржана у одредбама члана 3 став 1 тачка 1 А и Д Четврте конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године, члана 51, 75, 76 и 77 Допунског протокола I о заштити жртава међународних оружаных сукоба, те члана 4 и члана 13 Допунског протокола II о заштити жртава немеђународних сукоба, на тај начин што су:

ОПТ. МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ -у својству команданта 37. здруженог одреда ПЈП (37. и 87. одред ПЈП), команданта 37. одреда ПЈП и руководиоца - команданта борбене операције чишћења терена на потезу, троуглу Призрен - Сува Река – Ораховац, односно дела борбене операције здружених снага Војске Југославије и јединица МУП-а

-по наредби Штаба МУП-а на Косову и Метохији, иако је знао да у самој Сувој Реци нема наоружаних припадника «ОВК», припадницима Треће чете 37. одреда ПЈП и припадницима ОУП-а Сува Река, пре отпочињања акције чишћења терена у делу од Раштанског пута према Слапужанима, наредио да изврше напад на цивилно становништво албанске националности у Сувој Реци у делу око Раштанског пута од полицијске и аутобуске станице према Слапужанима и то тако што је

-претходно испланирао и наредио да припадници Треће чете 37. одреда ПЈП, дана 26.03.1999. године око 12 часова дођу камионима до полицијске станице у Сувој Реци и да се одатле крећу пешке са леве и десне стране Раштанског пута развијени у стрелце, да врше претрес и паљење албанских кућа, да пуцају на цивиле албанске националности и лишавају их живота, а опт. Репановићу да одреди групу полицајаца из ОУП-а Сува Река да учествују у овој операцији чишћења терена и у убијању цивила албанске националности,

-а затим на лицу места испред полицијске станице у Сувој Реци, када су се припадници Треће чете 37. одреда ПЈП развили у стрелце и почели да претресају и пале албанске куће, истерују цивиле из тих кућа, и пуцају на њих, наредио опт.Јовановићу и припадницима ОУП-а Сува Река који су се налазили испред полицијске станице и били одређени од стране опт. Репановића у групу која ће учествовати у нападу и убијању албанских цивила, да се укључе у напад говорећи опт. Јовановић Ненаду: «крећите, шта чекате...јел то ја треба да радим уместо вас»,

-након чега се ова група прикључила припадницима Треће чете 37. одреда ПЈП, на тај начин што су у садејству са њима претресали и палили албанске куће, истеривали из тих кућа цивиле и неке убијали на лицу места, а друге пуцајући усмеравали ка Занатском центру.

ОПТ.ЈОВАНОВИЋ НЕНАД – у својству помоћника командира полиције ОУП-а Сува Река,

-након што му је опт.Митровић издао наредбу да се припадници ОУП-а Сува Река укључе у напад, наредио да се одабрана група припадника ОУП-а Сува Река укључи у напад и убијање албанских цивила, говорећи: «ајде, ајде, крените».

ОПТ.ПЕТКОВИЋ ЗОРАН – припадник Територијалне одбране у Сувој Реци,

-заједно са опт. Чукарић Слађаном, Петковић Мирославом, Нишавић Милорадом и пок.Тановић Радованом опколили две куће породице Бериша, кућу Весела Бериша и кућу Фаика Бериша, у којима су се налазили њихови чланови породица, њих око 50,

насилно ушли у куће и вршили претресе, а затим из куће Бериша Весела извели све укућане, раздвојили мушкарце од жена и деце, опколили тако раздвојене групе, а потом пуцањем у њиховом правцу, заједно са припадницима Треће чете 37. одреда ПЈП, усмеравали групу у којој су се већином налазиле жене и деца, да се креће према Тржном центру и пицерији,

-да је гласно позивао Бериша Бујара да изађе, вичући «где су вам ваши Американци – долазите овамо – неће остати живих Албанаца – елиминисаћемо их», да је рафалном палбом из аутоматског оружја лишио живота Бериша Бујара,

-чиме би извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗ СРЈ.

III

На основу члана 354 став 1 ЗКП, према

ОПТ.ПАПИЋ РАМИЗУ, са личним подацима као у списима предмета,

ОДБИЈА СЕ ОПТУЖБА

из разлога одустанка од оптужбе, тужиоца за ратне злочине на главном претресу дана 03.03.2009. године.

На основу члана 196 став 4 ЗКП, трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

На основу члана 206 став 3 ЗКП-а, породице оштећених се за остваривање имовинско-правног захтева упућују на парницу.

У смислу члана 358 став 5 ЗКП-а, веће доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ПРОДУЖАВА СЕ ПРИТВОР према оптуженима:

-Репановић Радојку, Чукарић Слађану, Нишавић Милораду и Петковић Мирославу, одређен решењем Окружног суда у Београду, Већа за ратне злочине Ки.В.9/05 од 17.10.2005. године, а који им се рачуна почев од 26.10.2005. године када су лишени слободе,

који им по овом решењу може трајати до правноснажности пресуде, а најдуже док не истекне време трајања казне изречене у првостепеној пресуди.

На основу члана 358 став 2 ЗКП-а, веће доноси

Р Е Ш Е Њ Е

УКИДА СЕ ПРИТВОР, према:

- оптуженом Митровић Радославу са личним подацима као у списима,

одређен решењем Окружног суда у Београду, Већа за ратне злочине Ки.В.9/05 од 17.10.2005. године, а који му се рачуна почев од 26.10.2005. године када је лишен слободе,

те се исти има одмах пустити на слободу.

Опт. Митровић Радослав дужан је да до правноснажности пресуде, правноснажног окончања пресуде, обавештава суд о евентуалној промени адресе пребивалишта.

Странке могу изјавити жалбу у року од 15 дана од дана достављања писменог отправка пресуде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите укратко ћу изложити разлоге овако донете пресуде:

Догађаји који су предмет оптужбе одиграли су се дана 26.03.1999. године за време трајања истовремено унутрашњег оружаног сукоба и међународног сукоба.

Град Сува Река је у то време био под контролом МУП-а Републике Србије. На дан 26. марта 1999. године у самом граду Сува Река није било сукоба између Посебних јединица полиције и припадника ОВК.

У односу на прецизирану и измењену оптужницу тужиоца за ратне злочине, суд је утврдио чињенично стање знатно различито, па је пресуда резултат правне оцене чињеничног стања како га је суд утврдио. Поједине радње из оптужнице су изостављене из чињеничног описа, јер су остале недоказане.

Веће је стекло несумњив утисак да неки сведоци припадници полиције ОУП-а Сува Река који су сведочили о критичном догађају, трудили су се да у својим исказима сведу на минимум или погрешно да представе своје учешће или учешће својих сарадника.

Од догађаја наведеног у измењеној оптужници протекло је више година, тачније 10 година, те је између осталог по свој прилици и то утицало на тачност и поузданост сећања сведока, што је и разумљиво. Изјаве сведока ретко су потпуне и истините, сведоци ненамерно постају жртве слабости сопствене перцепције.

Да је командир ОУП-а Сува Река, **Радојко Репановић** одредио 10-припадника полиције ОУП-а Сува Река и да им је рекао да око полициске станице претресу све албанске куће и донесу све доказне материјале и да због сигурности испразне све куће око полицијске станице суд је утврдио **из исказа сведока Новковић Ивице**, који наводи да су били у белој кући у којој је био смештен ОЕБС и то једна група је била испред беле куће а друга позади, да су у тој кући нађене неке касете и ЦД које су после предали у станицу. Том приликом су убијени људи позади куће, не може да каже тачно ко је те људе убио, а познато му је да су тамо били Тановић и «Јајце» и Тановић и «Јајце», а то је Чукарић Слађан, су пуцали у те људе. Вратио се у полицијску станицу са та два цивила, а потом га је командир одредио да иде са тим

цивилима према селу Раштане. Наведени цивили кренули су камионом те су скупљали лешеве на Раштанском путу. Као обезбеђење са сведоком су пошли и Вељковић Велибор и Поповски Јовица.

Сведок **Вељковић Велибор** различито се изјашљавао везано за наредбу од стране опт.Репановић Радојка, наводећи да му је наређење да се побију Албанци издао Репановић, а након тога да лешеве утоваре у камион. Дакле, тог истог дана. Обратио му се речима «излази и иди и да се убија, да се утоварају мртви људи». Сведок је кренуо за једним камионом, товарио мртве људе, а ту је био и један трактор са којим су кренули комуналци. Затим је навео да је чуо јасну наребу командира полицијске станице Репановића за коју не зна тачно како је гласила од речи до речи, али из које јасно произилази да треба да се иде на Рештански пут у убијање албанских цивила. Међутим, сведок није желео никог да убије, поготово не цивиле, те је некако побегао од оне групе која је кренула у убијање и прикључио се групи која је скупљала лешеве.

При овој својој тврдњи сведок Вељковић Велибор остао је и приликом суочења са опт.Радојком Репановићем, истичући - не може тачно да се сети како је гласила наредба, али обраћајући се опт.Репановић Радојку речима: «пази знаш одлично како је било ја немам никаквог разлога овде да лажем, кад сам ја излазио из тог помоћног објекта ти си био испред улаза у зграду станице и лепо знам ко је био ту, значи био је ту Тановић, Чукарић, Мики Петковић, а за друге не могу да се сетим и лепо си, то сам више пута рекао, не могу да се сетим како, али терао си ме да кренем са њима у неку акцију». Дакле, сведок Вељковић Велибор је остао доследан да је опт.Репановић Радојко изнео наредбу.

Сведок Недељковић Светозар изјавио је да Репановић Радојка познаје и да је он командир станице који је носио униформу, који је био ту у Занатском центру поред кафића те да је стајао са Микијем и «Јајцетом». Репановић Радојко је стајао поред кафића, није им ништа говорио, али је у сваком случају био ту док су они утоваривали лешеве. Извршено је суочење између сведока и оптуженог, при чему је сведок остао при својој тврдњи да је опт.Репановић био присутан приликом утовара лешева.

Такође, саслушани сведок Трајковић Јовица наводи да када се попео на камион и видео лешеве, сишао је са истога, те се обратио

командиру станице, како га он назива Радојковићу, који је стајао поред камиона на путу сам, те га је командир пустио да иде кући. Иначе сведок командира познаје 10-так година. Сведоку је предочен део његовог исказа дат у претходном поступку када је на питање «јесте ли сигурни да је био командир станице», одговорио «командант града», мислећи на др Бобана Вуксановића, «нас је предао командиру станице рекавши ево вам командир он ће вас даље упутити где треба да идете», на шта је сведок сада изјавио да је то тако, те да их је Бобан предао командиру код Општине који их је ту преузео и одвео до Занатског центра, до камиона, а Бобан је отишао колима.

Оно што је у свему овоме битно, а то је да су оптужени Чукарић Слађан, Петковић Мирослав и сада пок.Тановић деловали по наредби комадира Радојка Репановића, може се поред исказа сведока Вељковић Велибора, који у својим кључним аспектима свог исказа не одустаје, доследан је да је командир издао наредбу, може се утврдити и пажљивим праћењем редоследа радњи које су оптужени предузимали, одвијање догађаја о коме говоре сведоци, и то заштићени сведок «А», Ђорђевић Новица, Агрон Бериша, оштећена која је преживела овај масакр Шурета Бериша, а делимично и опт.Петковић Мирослав. Из наведеног је несумњиво утврђено да су оптужени деловали синхронизовано и са заједничким циљем да Албанце лише живота.

Целокупна акција је прецизно изведена од почетка до краја, са тачно одређеним задацима за сваког оптуженог, а епилог тога је страшан злочин који није био спорадичан акт лица ван контроле, већ напротив извршен у складу да смишљеном наредбом напада на цивиле која је проистекла од стране командира ОУП-а Сува Река, овде оптуженог Репановић Радојка и то у време користећи ситуацију борбених активности припадника 37. одреда ПЈП, Пете борбене групе моторизоване бригаде Војске СРЈ у реону села Раштане – Студенчане.

Због овог злочина **сведок Миљковић Милутин** који је у то време био на радном месту официра полиције у призренском СУП-у на усмено наређење начелника секретеријата послат је на испомоћ у Суву Реку дана 01.04.1999. године, а како наводи Миљковић цитирам «мислим да ме због тога злочина начелник послао да помогнем начелнику Добривоју Витошевићу».

Са свега изнетог по налажењу овог суда неприхватљива је, нелогична и неубудљива одбрана оптуженог Репановића у којој је навео да је 26. марта 1999. године у преподневним часовима ишао до фабрике «Балкан» да би техничка средства убацио у камионе и извукао из полицијске станице, тј.исту дислоцирао, а да је након тога у поподневним сатима обишао пунктове у селу Ђиновце и Топличане. Да је након обиласка терена дошавши у сам центар Суве Реке где је чуо интензивну паљбу у делу према полицијској станици, те је помислио да је иста нападнута, због чега је застао. Када је стигао до Општине, приметио је групу припадника Територијалне одбране и сада пок.Бобана Вуксановића те је застао возилом из кога је како мисли изашао и стао поред. Том приликом пришао му је др Бобан Вуксановић из правца Занатског центра рекавши му нешто у смислу почео је рат, покушали су да нападну и да уђу у гради и притом му је показао леш у Занатском центру.

Оваква одбрана којом опт.Репановић Радојко негира извршење кривичног дела, апсолутно је неприхватљива.

Да су **опт.Чукарић Слађан, Петковић Мирослав** и сада **пок.Тановић** извели **притвореника** из притворске јединице ОУП-а Сува Река, суд је утврдио **из исказа сведока Вељковић Велибора** који се притом изјаснио да му није познато ко га је убио, али да је убијен у дворишту полицијске станице.

Да је опт. Чукарић Слађан **одвео од полицијске станице притвореника Ељшани Абдулаха** до куће Неџада Берише, и испред куће из аутоматске пушке испалио један пројектил у пределу груди, те када је пао пришао и из непосредне близине испалио још један метак наневши му тако устрелне ране од којих је преминуо, суд је утврдио **из исказа сведока Ђорђевић Новице**. Сведок је том приликом навео да је добро познавао Абдулаха Ељшанија, обзиром да је овај радио у «Балкан белту» где је радио и сведок. Није видео када је ухапшен, али га је видео у притвору ноћ пре убиства. Тачније видео га је у ходнику где је стајао окренут према зиду и то 26. марта 1999.године сведок је био на звонику цркве са сведоком Милојевић Небојшом, те наводи да је пре 12 часова Милојевић отишао да узме сендвиче у станицу полиције, а када се вратио саопштио му је да ће једну особу која је била у полицијској станици извести из станице, што се испоставило као тачно. Извео га је полицајац кога сведок зна као «Јајце», а његово је име Чукарић Слађан,

извео га је до куће у којој је раније био ОЕБС, а то је кућа Нецада Берише, и ту га је убио, пуцао му је у груди, а када је он пао на земљу «Јајце» му је пришао и опалио још један метак.

Суд је оцењујући исказ сведока Вељковић Велибора у делу где је навео да је притворено лице лишено живота у дворишту полицијске станице, исти није прихватио, већ је прихватио исказ сведока Ђорђевић Новице који је до детаља објаснио место и начин лишавања живота Ељшани Абдулаха. А при томе суд је посебно имао у виду и животну околност да две особе никад не доживе један догађај на исти начин и зато увек постоје разлике у изјавама сведока, а што зависи од њиховог тренутног психичког стања и усмерене пажње.

Да су опт.Чукарић Слађан, Петковић Мирослав и Нишавић Милорад, заједно са сада пок.Тановић Радованом и НН лицима, извршили радње наведене у изреци ове пресуде и то које се тичу опкољавања кућа Бериша, претресања и паљења куће Фаика Бериша, извођење и раздвајање мушкараца од жена и деце, суд је утврдио из исказа сведока Ђорђевић Новице, сведока «А», сведока Агрона Бериша, оштећених Шурете Бериша и Вјолце Бериша који су говорили о доласку полиције до кућа породица Бериша њиховом опкољавању и истеривању чланова породице Бериша, те раздвајању мушкараца од жена и деце. Сведок Агрон Бериша наводи да је препознао овде опт.Петковић Мирослава како са још два припадника полиције улази у кућу где је био смештен ОЕБС, те да је након минут до два наведена кућа горела. Анализа исказа сведока биће детаљније наведена у писменом отправку пресуде.

Да су Чукарић Слађан и пок.Тановић Радован, и друга НН лица, извршили радње напред наведене у изреци ове пресуде, а које се тичу лишавања живота Берише Фатона, Фатиме, Седата и Бујара, суд је утврдио из доследних исказа сведока и то из доследног исказа сведока «А» чији исказ је суд у потпуности прихватио, а у којима се наводе околности које се односе на лишавање живота Бериша Фатона, Фатиме, Бујара и Седата, суд је утврдио и из исказа сведока Агрона Берише, као и Шурета Бериша.

Да је опт.Нишавић Милорад извршио радње наведене у изреци ове пресуде лишавање живота Нецада Бериша, суд је утврдио из **исказа сведока оштећене Шурете Бериша** која је више пута саслушана

говорећи о присуству опт.Нишавића код њене куће те притом описујући његов изглед и радње које је предузео и доследно тврдила да је њеног супруга лишио, како она каже Мишковић, те је и на скици која јој је показана тачно уцртала место где је њен супруг лишен живота од стране опт.Нишавић Милорада.

Да су предузели радње описане у изреци ове пресуде које се односе на пуцање у правцу цивила који беже ка Занатском центру, преношење лешева убијених код кућа породице Бериша до куће Фаика Бериша и паљење куће Бериша Весела, **опт.Чукарић Слађан, пок.Тановић Радован и Петковић Мирослав и још три НН лица**, суд је утврдио из исказа сведока Ђорђевић Новице који наводи да је видео како су падали убијени људи, да су за људима који су бежали ка Занатском центру пуцали Мики, Тановић, Чукарић и три НН лица, да су преживели бежали у правцу аутобуске станице, да су сви били у цивилу, да су једна жена и један мушкарац, млађи људи, мисли да су били муж и жена пали, а жена га је потом вукла ка Занатском центру. Да је реч о Бериша Неџмедину и његовој супрузи Лирији која је била у осмом месецу трудноће потврдио је сведок Агрон Бериша гледајући са прозора како је Неџмедин рањен и како га је његова трудна супруга Лирија вукла ка Занатском центру, а да је након тога Лирија завршила у просторијама пицерије, суд је утврдио из исказа оштећених Шурете Бериша и Вјолце Бериша. Такође сведок Ђорђевић Новица наводи да су опт.Петковић Мирослав, пок.Тановић Радован, опт.Чукарић Слађан и три НН лица пуцали за људима који су бежали ка Занатском центру. И сведок Новковић Ивица који је изјавио и остао је при том исказу који је дао у претходном поступку код истражног судије, гд еје навео да су за људима који беже од беле куће ка Занатском центру пуцали Тановић и «Јајце», односно Чукарић Слађан.

Да су опт.Чукарић Слађан и Петковић Мирослав извршили радње наведене ближе у изреци ове пресуде, а које се односе на лишавање живота цивила у пицерији, као и лишавање живота Јашара Берише, суд је утврдио из исказа заштићеног сведока «А», који је говорио и о дешавањима код пицерије наводећи између осталог да су се приликом рафала мењали и то Тановић и Чукарић, док је за Петковић Мирослава утврђено из исказа сведока Недељковић Светозара, сведока «Б»,сведока Трајковић Трајка, да је било преживелих у пицерији, те да је Мики улазио у исту и да су се притом чули пуцњи.

Стога суд није поверовао одбрани опт.Петковић Мирослава у делу у којем говори да је по налогу пок.Бобана Вуксановића улазио у пицерију ради провере да ли има преживелих, те када је у исту ушао није било преживелих, већ је он само испалио рафал изнад тела, сматрајући да је оваква одбрана усмерена на смањење и умањење његове кривично правне одговорности.

Да је опт.Чукарић Слађан лишио живота Бериша Јашара суд је утврдио из исказа заштићеног сведока «А», сведока «Ц», сведока «Б», као и сведока Трајковић Трајка.

С обзиром на све изнето, те ценећи одбране оптужених Чукарић Слађана, Петковић Мирослава и Нишавић Милорада, суд исте није прихватио и налази да су срачунате на избегавање кривично правне одговорности.

Током овог кривичног поступка није на несумњив и поуздан начин изведеним доказима доказано да су опт.Митровић Радослав, Петковић Зоран и Јовановић Ненад извршили кривично дело које им је измењеном оптужницом стављено на терет.

Опт.Митровић Радослав «*de iure*» је обављао функцију команданта 37. одреда ПЈП Републике Србије што и произилази из дописа МУП РС у коме је наведено да су у реону Суве Реке ангажоване јединице 37. здруженог одреда ПЈП који су сачињавали 37. и 87. одред, и Пета чета 124. интевентне бригаде ПЈП, а да су старешине наведених јединица 37. здруженог одреда ПЈП пуковник Радослав Митровић командант 37. одреда ПЈП; мајор Предраг Грујић заменик команданта 37. одреда ПЈП; капетан Миодраг Станковић командант 87. одреда ПЈП.

Међутим, у односу на напред наведени допис суд је у току овог кривичног поступка утврдио саслушањем сведока припадника 37. и 87. одреда ПЈП, као и припадника ОУП Сува Река да је у време марта 1999. године командант 87. одреда ПЈП био мајор Ранђеловић Зоран који је погинуо 24.04.1999. године у селу Студенчане, општина Сува Река, док је обилазио јединицу, а што произилази из дописа МУП РС. Такође, из исказа сведока утврђено је да је након погибије мајора Ранђеловић Зорана функцију команданта 87. одреда ПЈП преузео капетан Миодраг Станковић, а његов заменик је био Богосав Јовановић, који је то и

потврдио приликом саслушања у својству сведока дана 02.07.2008. године.

Сведок Обрад Стевановић који је марта 1999. године био на функцији помоћника министра унутрашњих послова, иначе по његовој изјави, до почетка 1997. године био је и формално и фактички командант Посебних јединица полиције, наводи **нема субординације између 37. и 87. одреда**, јер су они потпуно равноправни одреди и стицајем околности на истом простору, тако да на истом простору постоје 3 структуре, постоје маневарске одреди, територијални одреди и локално надлежне полицијске станице које нису ни у каквом односу субординације.

Осврнућу се мало на функцију Посебних јединица полиције:

Посебне јединице полиције образоване су као маневарске снаге Министарства унутрашњих послова за извршавање посебних безбедносних задатака који се односе не заштиту безбедности републике и њених грађана у редовним условима, и у случају ванредног стања са тежиштем на извршавању борбених задатака и интервенцијама у случајевима озбиљнијег ремећења јавног реда и мира.

Из депеша које смо имали у списима овога предмета, из депеша МУП-а РС Ресора јавне безбедности, може се утврдити и то из депеше од 08. јануара, фебруара, марта 1999. године, ангажовање припадника 37. и 87. одреда ПЈП који су упућени на испомоћ секретеријату у Призрену, и то из СУП-а у Нишу, Пироту, Крушевцу, Прокупљу, Лесковцу, Врању. Дакле, 37. и 87. одред непрекидно егзистирају заједно на територији општине Сува Река, командант 37. одреда је Митровић, командант 87. је Ранђеловић Зоран, али здружено тачно је да је здружено, та два одреда су на реону Суве Реке, али оно што је утврђено, утврђено је и да је тог критичног дана, тог спорног, тог страшног дана 26. марта, 87. одред био такође у граду Сува Река.

На извршавању задатака припадници ПЈП остају и до 40 дана. Из депеше од 21.03.1999. године утврђује се да је ради извршења посебних безбедносних задатака на подручју Аутономне покрајине Косова и Метохије потребно да дана 22.03.1999. године се упуте припадници ПЈП одреда и то између осталих у СУП Призрен и припадници 37. одреда.

Имајући у виду заповест за подршку снага МУП-а у разбијању и уништењу ОВК у реону Ораховац-Сува Река и Велика Круша од 23.03.1999. године, као и заповест команде 549. моторизоване бригаде од 23.03.1999. године и то заповест команданта Божицара Делића у којој се наводи да су најјача упоришта ОВК шири простор Ретимља, планине Милановац, села Студенчане, села Самодраже, Доброделане и Пагаруша, те да је одлучио да у сарадњи са 37. одредом ПЈП, Петом четом ПЈП, Четвртом четом ПЈП Ђаковица, изврши деблокаду комуникације Сува Река-Ораховац, и блокира и уништи ОВК у ширем реону, дакле у ширем реону села Ретимља и успостави контролу територија у на том подручју, групишући главне снаге на правцима Студенчане – Самодраже и Оптеруша – Ретимље.

Готовост за почетак подршке снага МУП-а је 25.03.1999. године у 7 часова.

Дакле 25. марта 1999. године чете 37. одреда ПЈП нису у Сувој Реци, они су на борбеном задатку.

Задаци у самом граду Сува Река, задаци јединица и то 549. моторизоване бригаде је да у сарадњи са три чете 37. одреда ПЈП изврши деблокаду комуникације села Раштане и села Студенчане и Самодраже.

Из напред наведених заповести утврђено је да задатак акције није обухватао град Суву Реку, него **од села Раштане**, а како је то управо у својој одбрани истакао и овде опт.Митровић Радослав као и сви саслушани сведоци припадници 37. одреда ПЈП који су учествовали у наведеној акцији, те и припадници војске, сведоци Божицар Делић и Коњиковац Стојан.

Опт. Митровић Радослав износиће даље у својој одбрани а везано за 26. март, навео да је у јутарњим сатима између 8 и пола 9 са командног места које се налазило у згради «Метохија вино» отишао у Призрен због погибије полицајаца Бараћ Драгана и Репић Драгана, као и због повређеног Милојевић Ненада, те је навео и које је све активности предузео тог критичног дана, а да се на своје командно место из Призрена вратио пред мрак.

Суд је ценио овакву одбрану опт.Митровић Радослава и прихватио је у делу да је исти био у Призрену, међутим не прихвата део одбране да се у Сувој Реку, односно на командно место вратио пред мрак.

Сведок «А» и Јовановић Ненад различито се изјашњавају о присуству Митровић Радослава у Сувој Реци дана 26. марта 1999. године. И Јовановић Ненад и сведок «А» су изјавили да лице које сведок «А» означава као «Чегар 1», а Јовановић као Митровића, се Јовановићу обраћа на тротоару испред полицијске станице, да одмах након тога одлази са лица места, те је суд наведене делове исказа прихватио као сагласне, а прихватио у делу где се потврђује да је Митровић виђен тога дана и на кратко у граду Сува Река.

Суд није утврдио ни из једног изведеног доказа током овог кривичног поступка, да је опт.Митровић Радослав предузео радње ближе описане у изреци ове пресуде.

Измењеном оптужницом тужиоца за ратне злочине истакнуто је да је Митровић претходно испланирао и наредио да припадници Треће чете 37. одреда ПЈП дана 26. марта око 12 часова дођу камионима до полицијске станице у Сувој Реци и да се одатле крећу пешке са леве и десне стране. Као што смо напред могли да изведемо закључак из свих заповести, из свих задатака тачно прецизираних може се утврдити да је Трећа чета 37. одреда ПЈП била на задатку због којег је и послата на прву борбену линију на положаје за које су били дужни да запоседну. Дакле, не само Трећа чета 37. одреда, ни из једних доказа које смо извели током овога поступка нисмо утврдили да је било која чета 37. одреда била у Сувој Реци.

Ово имајући у виду, дакле конкретан задатак, време и место отпочињања борбених активности одређених из напред наведених заповести, као и из сагласних исказа саслушаних сведока припадника Треће чете 37. одреда ПЈП, као и извештаја командира Треће чете 37. одреда ПЈП, Зорана Сикетића, из којих се утврђује да је наведена чета управо имала 26. марта 1999. године борбене активности од села Раштане којег дана су имали и повређене, о чему је Сикетић и радио везом обавестио Митровића који му је послао помоћ ради збрињавања.

Дакле, 26. они су већ били у борбеним активностима, 26. марта нису могли бити на два места у исто време.

Сведок «А» говорећи у својим исказима о лицима која се искрцавају из паркираних камиона и развијају у стрелце крећући се Рештанским путем, говори о њима као о «Чегровима». «Чегрови» су за њега сви, и за многе саслушане сведоке «Чегрови» су и 37. одред, 87. одред, не прави се разлика, која је разлика између одреда А формације која је разлика између Б формације. Дакле, сви су «Чегрови», али они никога од тих припадника јединица које су дошле из Србије на испомоћ није познавао, те их све назива како сам и сад рекла «Чегровима».

И сведок «А» и сведок Ђорђевић Новица у својим исказима наводе да «Чегрови», дакле да ли су припадници 37. одреда или припадници 87. одреда небитно, нису били код кућа породице Бериша када је убијен Ељшани Абдулах и неки чланови породице Бериша, док су остали истерани из кућа.

Имајући у виду напред наведено, тврдња тужиоца за ратне злочине, да је опт.Митровић, а како то стоји у прецизираној оптужници издао наређење Трећој чети 37. одреда ПЈП, **не стоји**. Не стоји да је било којој чети, барем из ових изведених доказа, издао такву неку наредбу.

Да је опт.Митровић издао наредбу опт.Репановићу, суд није утврдио ни из једног изведеног доказа. Саслушано је више од 120 сведока и ниједан од тих сведока није потврдио да је опт.Митровић издао наредбу Репановићу, нити да је било када присуствовао издавању наредбе Митровића Репановићу.

Одредбом члана 6 Правилника о унутрашњој организацији МУП-а који је био на снази у критичном периоду, предвиђено је да се актом о образовању Посебне јединице из става 1. овог члана одређују задаци јединице, рокови, овлашћења и права припадника и други услови рада Посебних јединица и начин попуне. Решењем о образовању Посебних јединица милиције од 31.12.1992. године (каснијом изменом промењен је назив милиције у полицију), предвиђено је да командант ПЈП-а, команданти одреда, командири чета, водова и одељења ПЈП, за време приправности, окупљања и ангажовања ПЈП на извршавању задатака који се односе на заштиту безбедности републике и њених грађана, имају дужности и овлашћења руководиоца одговарајућих организационих јединица министарства, односно јединица полиције у тим организационим јединицама. Из наведеног решења произилази да

команданти одреда као и командири чета и водова немају шира овлашћења приликом ангажовања јединица ПЈП од оних овлашћења која су им дата у редовним организационим јединицама.

Све напред наведено, као и кратко **присуство овде опт.Митровић Радослава**, те и речи упућене помоћнику Јовановић Ненаду, не пружају основ за извођење несумњивог закључка о кривичној одговорности на начин како је то прецизирано у оптужници.

Чињеница да одбрана алибијем опт.Митровић Радослава није прихваћена, не представља доказ да је опт.Митровић наредио Репановићу и Јовановићу на начин како је то описано у измењеној оптужници.

Суд, то посебно морам да истакнем, суд заснива пресуду само на доказима који су изведени на главном претесу и дужан је да оцени сваки доказ појединачно и у вези са осталим доказима оцењујући доказе по слободном уверењу, **суд не суди по општем утиску**.

Суд није могао изведеним доказима на несумњив начин утврдити да је **опт.Јовановић Ненад** у својству помоћника командира ОУП-а Сува Река, након што му је опт.Митровић наредио да се припадници ОУП-а Сува Река укључе у напад, издао наредбу да се одабрана група припадника ОУП-а Сува Река укључе у напад и убијање албанских цивила говорећи «ајде, ајде, крените».

Суд је ценио одбрану опт.Јовановић Ненада у делу у коме је изјавио да је након што је видео да се из правца Призрена приближава један плави «Ланд ровер» и паркира се на самој раскрсници тих путева за Раштане и препознаје Митровића који излази из возила и полази према њему и када му је Митровић пришао, кренуо је да га поздрави обзиром да је он био високи старешина, међутим у том тренутку Митровић га је прекинуо у отпоздрављању и почео одједном на њега виче притом изговарајући «шта је ова гужва овде, шта се овде ради». Јовановић је био збуњен и није знао зашто на њега виче с обзиром да он са њим апсолутно нема ништа, у том тренутку како је то све изговорио, Митровић се окреће, улази у возило, исто је окренуо и продужио ка Призрену, а он одлази у Ђиновце, те у том моменту нико од припадника полиције ОУП-а Сува Река није био поред њега, а како то наводи сведок «А», а самим тим није ни могао издати наредбу да се крене.

Суд је овакву одбрану Јовановић Ненада прихватио, а ово имајући у виду део одбране опт.Петковић Мирослава у којој наводи да Јовановић Ненад 26. марта није са њим био у патроли која је обилазила припаднике ОУП-а на пунктовима. Такође, бројни саслушани сведоци припадници активног и резервног састава ОУП-а Сува Река који су се од 25. марта ујутро налазили на положајима, тј.пунктовима у Ђиновцима и Топличанима нису могли да се сете да их је управо 26. марта, помоћник Јовановић Ненад обишао са патролом. Напротив, саслушани сведок Недељковић Звонко мисли да је Јовановић Ненад дошао поподне 26. марта сам са «ладом нивом», те и сведок Јокић Славољуб мада није могао тачно да определи датум.

У склопу одбране Јовановић Ненада суд је ценио исказ сведока «А» у делу у коме говори о присуству Јовановић Ненада приликом издавања наредбе од стране Митровић Радослава. Међутим, суд у овом делу није прихватио исказ наведеног сведока налазећи да сведок «А», заштићени сведок «А», настоји да умањи своју улогу у догађајима представљајући да су се ту он, пок.Тановић, Чукарић, Петковић Мирослав и Јовановић Ненад случајно задесили, те да му је наредбу издао Јовановић Ненад речима «ајде, ајде, крените», а све то да не би себе изложио кривичној одговорности, те имајући у виду, како је то утврђено током поступка, да је управо опт.Репановић Радојко одредио групу у којој се и сведок «А» налазио, као и чињеницу да је сведок «А» као актер учествовао од почетка до краја у предметном догађају.

Чак иако би суд прихватио напред наведени део исказа сведока «А» о евентуалној наредби Јовановића, па сам сведок говори да критичном приликом стоје испред зграде ОУП-а на тротоару и гледају шта се дешава, и том приликом им помоћник Јовановић Ненад ништа не говори јер он није знао о чему се ради, те да је након обраћања Митровића био звуњен и уплашен, а и када је сведок са осталима кренуо нису знали ни где треба иду, ни шта да раде, ни зашто.

Имајући у виду напред наведено, као и чињенично стање које је суд утврдио, исти налази да код Јовановић Ненада није постојала свест о делу, нити је хтео његово извршење, као и да није био свестан да може учинити дело па да је на то евентуално и пристао.

Опт.Петковић Зоран у својој одбрани негира извршење кривичног дела које му се ставља на терет и наводи да се критичног дана у преподневним часовима налазио у Призрену одакле се у Суву Реку вратио око 15 часова, те да се налазио на тротоару испред Општине Сува Река, када је преко пута код улаза у Занатски центар приметио један камион «Заставу» црвене боје са жутом цирадом и једно возило марке «ТАМ» које је Суворечка општина имала, тј. Комунално предузеће. Оптужени је прилазио ближе огради, због интересовања да види шта је, али је у свом том метежу који је био тамо неко одмахнуо руком, али оптужени не зна тачно ко је, у сваком случају морали су да се повуку. Повукли су се уназад код возног парка, те је видео децу ромске националности тада још увек малолетне.

Сведоци који су говорили о критичним догађајима код полицијске станице, код кућа породице Бериша и код пицерије у Занатском центру, а то су Вељковић Велибор, сведок «А», Агрон Бериша, Ђорђевић Новица, Недељковић Светозар, Петковић Недељко, Трајковић Богољуб чији је исказ прочитан на главном претресу, сведоци «Б» и «Ц», нису у овим приликама видели Петковић Зорана, док је сведок Трајковић Трајко изјавио да код општине није било људи, већ је само Зоран стајао сам, не зна да ли је Зоран сво време био ту, али га је видео када су завршили са скупљањем лешева, тако да га није видео док су скупљали, а Зоран је том приликом када је стајао код општине био у цивилу и није био наоружан.

Сведок оштећена Вјолца Бериша чији је исказ прочитан на главном претресу с обзиром да иста није желела да приступи на главни претрес нити да буде салушана путем видео линка, изјавила је да није могла да види полицајце и да их препозна, али њен супруг и други су их препознали и рекли су да је то Зоран, Мики, та два имена се сећа и већина тих полицајаца је била из Суве Реке. Њен супруг Седат и девер Бујар су рекли да су препознали тог Микија и Зорана.

Сведок оштећена Шурета Бериша у исказу датом хашким истражитељима маја 1999. године наводи да се сећа да је Седатов син Дрилон рекао своме оцу «види у групи је Зоран онај дебели», Седат је погледао кроз прозор и рекао «они су сви из Суве Реке, Зоран је тамо са својим братом». Један Србин виче на албанском «Бујаре где си», па каже «препознала сам да је то глас Србина који се звао Зоран». Приликом саслушања од стране истражног судије у претходном поступку изјавила

је да је у тој групи док су полицајци трчали и прошли Исметову кућу, дошли до њене куће, препознала је Зорана, што није навела у претходној изјави. У претходној изјави спомињала је само његов глас. На изричито питање истражног судије «јесте ли видели ко је пуцао у Бујара», сведок је одговорила «не, само сам чула да је Зоранов глас и онда сам само чула пуцање», а на главном претресу је изјавила да она није видела убиство Бујара, али наводи да **верује, да верује**, да га је Зоран убио.

Такође на главном претресу је изјавила да не може да се сети када је последњи пут пре 26.марта видела Зорана, али зна његов глас јер оног дана када је дошао код куће стрица Весела, он је највише викао и **увек јој се чинио да је то његов глас**, мада наводи да **је можда неко други звао**, али јој се чини да је он. Мада је и изјавила да раније није имала потребе да са њим разговара.

Приликом обављеног препознавања дана 04.12.2007. године, сведок оштећена је Зорана описала као крупног, ни плавог ни црног, а када га је виђала имао је малу браду. Међутим, у врсти за препознавање у којој се налазио и Петковић Зоран, оштећена је изјавила да није сигурна и да никог не препознаје.

Што се тиче камиона којим су тела жртава одвежена, а у којем се и оштећена налазила, иста је изјавила да је камион са телима жртава кренуо, нешто даље се зауставио и један женски глас је рекао «моји синови да ли сте завршили», рекли су да је све у реду и оштећеној се чини да је то била Зоранова мајка, дакле **опет јој се чини**, није је видела, али је оштећеној у главу ушло да је била то **Зоранова мајка**. Са Зорановом мајком никада није разговарала.

Међутим, сви саслушани сведоци присутни приликом изношења лешева из пицерије и стављања у камион, су навели да су видели возача камиона, али да им исти није познат и да није из Суве Реке. Такође и сведок «А» који у својим исказима наводи да су лешеви одвожени са два камиона, те да је из првог камиона изашло двоје људи у цивилу, а једног од њих познаје из виђења који је по мишљењу сведока био или инспектор или крим техничар Муслиман кога су звали Ђеза, док је други камион довезао човек у цивилу којег сведок не познаје.

Ценећи исказ оштећене Бериша Шурете суд је **нарочито** имао у виду њено психичко стање, да је била толико трауматизована догађајем, те да је самим тим њена моћ перцепције била ослабљена имајући у виду и њену велику забринутост за своје четворо малолетне деце од којих је најстарија ћерка имала 16 година, а најмлађи син непуне 2 године. Сама оштећена је навела да се због читавог догађаја скоро онесвестила па јој је Седат дао средство за смирење.

Имајући у виду напред наведено, суд није могао несумљиво да утврди да је Петковић Зоран извршио радње како су му измењеном оптужницом стављене на терет, те га је ослободио оптужби услед недостатка доказа.

Правном анализом свих изведених доказа и то како појединачно, тако и у вези са осталим доказима, те наводима одбране оптужених, суд је нашао да су оптужени Репановић, Петковић, Нишавић и Чукарић извршили кривично дело у време на месту и начин како је то утврђено и наведено у изреци ове пресуде.

Приликом одмеравања и одлучивања о врсти и висине кривичне санкције према оптуженима суд је полазећи од опште сврхе кривичних санкција, сврхе кажњавања и граница казне прописане законом за кривично дело за које су оптужени оглашени кривим, имао у виду све околности из члана 41 КЗ СРЈ, а које утичу да казна буде мања или већа.

Олакшавајућих околности на страни оптужених Репановић Радојка, Нишавић Милорада и Чукарић Слађана суд није нашао, а на страни опт.Петковић Мирослава од олакшавајућих околности суд је ценио чињеницу да је делимично потврдио наводе оптужнице, а тиме и олакшао утврђивање чињеничног стања.

Од отежавајућих околности суд је ценио тежину извршеног кривичног дела, настале последице, да је страдало укупно 50 цивила, већином жена, једна жена чак у осмом месецу трудноће, 19-торо малолетне деце од којих је најмлађе имало 22 месеца, затим нарочиту упорност и безобзирност коју су оптужени испољили приликом извршења кривичног дела, а која се огледа у томе да су оштећени били цивили, потпуно недужна и незаштићена лица која ничим нису допринела понашању оптужених. Посебно треба имати у виду да су оптужени у време извршења кривичног дела били припадници полиције,

припадници државне безбедности чија је дужност била да штите грађане Републике Србије. Такође је ценио и друге тешке последице овог дела да је преживелим оштећенима Шурета Бериши, Вјолца Бериши и Грамосу Бериши нарушено здравље.

Имајући у виду све напред наведене околности те временски протек од 10 година од извршења дела као и висину запрећене казне, суд за кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ оптуженог Репановића и оптуженог Чукарић Слађана осудио на казне затвора у трајању од 20 (двадесет) година, Петковић Мирослава на казну затвора од 15 (петнаест) година, Нишавића на казну затвора у трајању од 13 (тринаест) година, налазећи да овако изречена казна одговара свим напред наведеним околностима и показује се нужном, неопходном и довољном мером за остварење сврхе кажњавања из члана 33 КЗ СРЈ.

На основу члана 50 став 1 КЗ СРЈ оптуженима се у изречене казне затвора урачувана време проведено у притвору.

Странке ће, писмени отправак ове пресуде примити уз поуку о правном леку.

То би било све.

Записничар

Председник већа-судија